

Week 10 Leyden and Stockholm Papyri (selections);

Zosimus, *On Excellence, The Work; Hermetica: Stob.*

Herm. 26.13, 28-29; Isis to Her Son Horus

P.Leyden.X

3.) Κασσιτέρου κάθαρσις | τοῦ βαλλομένου εἰς τὴν κράσιν
τοῦ ἀσήμου. ||

Δα[βών] κασσίτερον καθαρὸν ἀπὸ πάντων χώ|νευε καὶ
ἔασον ψυγῆναι καὶ ἀλείψας ἔλαιον | καὶ διεῖς πάλιν χώνευε.
Εἶτα τρύψας ἔλαιον | καὶ ἄσφαλτον καὶ ἄλας, ἄλειψον (5)
καὶ ἐκ τρίτου χώ|νευε, καὶ ἐὰν χωνευθῇ ἀπόθου καθαρῶς
πλύν|ας· ἔσται γὰρ ὡς ἄργυρος σκληρός. Ὅταν δὲ ἀντὶ |
ἀργυρωμάτων ἐργάζεσθαι θέλῃς, ἵνα λάθῃ κ(αὶ) | ἔχῃ
τὴν τοῦ ἀργύρου σκληρίαν, πρόσμισγε τοῖς | τέτρασιν
μέρεσιν τοῦ ἀργύρου μέ(ρη) γ', καὶ γενή|σεται τὸ προ- (10)
κείμενον ὡς ἀργύρωμα. ||

(6.) Ἀσήμου δίπλωσις. ||

Ἡ δὲ δίπλωσις τοῦ ἀσήμου γίνεται οὕτως· | τοῦ ἐξιω-
μένου χαλκοῦ μ', καὶ ἀσήμου ἡ' | καὶ κασσιτέρου
βούλλης μ'. Χωνεύεται δὲ | πρῶτος ὁ χαλκός, καὶ μετὰ
δύο πυρώσεις ὁ κα|σσίτερος, εἶτα ὁ ἄσημος, εἶτα, ὅταν (5)
ἀμφοτέρα || μαλακ<α> γένηται, ἀναχώνευε πολλάκις,
καὶ | κατάψυχε τῷ προειρημένῳ σκευάσματι· | εἶτα
πλατύνας ταῖς αὐταῖς οἰκονομίαις ἀν|άσμηχε τῷ κουφο-
λίθῳ. Καὶ τρίπλωσις γίνε|ται ταῖς αὐταῖς οἰκονομίαις,

καταμεριζομέν|αις ταῖς ὀλκαῖς ἴσως, ὡς προεῖρηται.

(25.) Ἀργύρου κάθαρσις. |

Πᾶσάν τις ἄργυρον καθαίρειν καὶ λαμπρύνειν. | Λαβὼν
μέ(ρος) α' τοῦ ἀργύρου καὶ τὸ ἴσον μολίβου χαλά|σας εἰς
κάμινον τῇκε ἄχρι ἂν ὁ μολίβος ἀναλωθῇ | κ(αὶ) τοῦτο
πολλάκις ἀεὶ ἄχρι λαμπρὸς γένηται.

(31.) Κασσίτερον γνῶναι εἰ δεδόλωται. |

Χωνεύσας αὐτὸν ὑπόστρωσον χαρτὴν καὶ ἔγχεον.

(35.) Ἀσημον μέλανα ποιῆσαι ὡς ὀψιανόν. ||

Ἀσήμου μέ(ρη) β', μολίβου μέ(ρη) δ', ἐπιθεῖς ἐπ' ὄστρα-
κον | καινὸν ἐπέμβαλε θεῖον ἄπυρον τριπλοῦν καὶ εἰς|-
ενέγκας εἰς τὴν κάμινον, χώνευε καὶ ἐξενέ|γκας ἔλαυνε
καὶ ποιεῖ ὁ θέλεις, ἐὰν τε ἐλαστὸν | ἐὰν τε χυτὸν ζωδίου (5)
θέλῃς ποιῆσαι, καὶ τότε || ρίνα καὶ κόλαπτε. Ἔστιν
δὲ ἀνίωτον. |

(37.) Ὅστε φαίνεσθαι τὰ χαλκᾶ χρυσᾶ. || Καὶ οὔτε τῇ
πυρώσει οὔτε τῇ παρατρίψει τῇ | πρὸς τὸν λίθον ἐλέγ-
χεσθαι, ποιεῖν δὲ μάλιστα | ἐπὶ τὸν δακτύλιον τὴν φαν-
τασίαν.

Εἶναι | δὲ τὴν κατασκευὴν τοιάνδε· τρίβουσι χρυσὸν (5)
καὶ | μολίβον λεπίδα ὡς ἄλευρα, δύο μέρη τοῦ μολίβου ||
πρὸς ἑν, εἶτα μίξαντες τῷ κόμμιδι ἀναφυρῶ|σιν καὶ μετὰ
ταῦτα ἀλείφουσιν τὸν δακτύλιον, | εἶτα πυροῦσιν. Τοῦτο
δὲ ποιοῦσιν πλεονάκις | ἕως ἀναλάβῃ τὴν χροιάν. Δυσέλε-

γκτον δ' ὅτι τήν | τε παράτριψιν χρυσίου ποιεί καὶ (10)
πυρούμενος || τὸν μὲν μόλιβον ἐντήκει, τὸν δὲ χρυσὸν οὐ.

(54.) Χρυσίου ποιήσις. |

Ἀσήμεον ς α' ἢ χαλκοῦ κυπρίου γ', χρυσίου | ς δ'
συγχώνευσον ἄμα. ||

(55.) Ἄλλη. |

Ἀργύρεον χρύσειον ποιῆσαι εἰς αἰῶνα μόνι|μον. Λαβὼν
ὑδρ<άρ>γυρον καὶ πέταλα χρύσεια | {ποιήσον κ.} | ποιήσον
κηρώδες καὶ λαβὼν ἀργύρεον || σκεῦος σμήξον αὐτὸ
στυπτηρίᾳ καὶ λαβὼν | ἐκ τοῦ κηρώδους χρίε αὐτὸ (5)
λεαντηρίῳ καὶ | ἔα αὐτὸ παγῆναι. Τοῦτο ποιεῖ πεντά-
κισ. | Κράτει δὲ αὐτὸ λινῷ ῥάκει καθαρῷ ἵνα μὴ | πιτυρίση
καὶ λαβὼν μαρίλια ποιήσον τέλφραν, λέαινε λεαντηρίῳ
καὶ χρώ ὥς σκεύει ν|ομίμῳ. Πεπεύεται.

P. Holm.

(43.) Ἄλλη. [Σμαράγδου ποιήσις] |

Χρυσοκόλλης ὀλκῆς ἡμισυ, ἀρμενίου τὸ αὐτὸ, οὐ|ρου
ἀφθόρου παιδὸς κοτύλης ἡμισυ, χολῆς ταυ|ρίας τοῦ
ὑγροῦ δίδμοιρον μείξας βάλε τοὺς λίθους | ἄγοντας ἀνὰ
δωδέκατον ὀλκῆς. Καὶ πωμάσας || τὸ χυτρίδιον περι- (5)
πλήλωσον τὸ πῶμα καὶ καίε | ἐλαῖνοις ξύλοις στερεοῖς
ἐλαφρῷ τῷ πυρὶ ἐπὶ | {ἐπὶ} ὦρ(ας) ς'. Ἐὰν δὲ γένηται
σημεῖον τοιοῦτον, | τὸ πῶμα χλωρόν, μηκέτι καίε ἀλλὰ

καταψύ|ξας ἄρον καὶ εὐρήσεις γεγονότα. Ἔστι δὲ ὁ
λίθος || κρύσταλλο[s]. [Ε]ψομένη ἐν κίκει μέλαινα (10)
γίνεται. |

(61.) Ἄλλη. [Μαργαρίτου σμήξις.] |

Ἀσβεστον, μηδέπω λυθεῖσαν ὕδατι ἴδιον || ἔχουσιν
μετὰ τὴν κάμινον τὸ ἀφανὲς ἐν|δοθεν πῦρ, κυνείῳ κατασβεν-
νύουσι γάλακ|τι, κυνὸς δὲ λευκῆς. Εἴτα φυρώσιν καὶ περι|-
πλάσαντες τῷ μαργάρῳ ἐώσιν οὕτως α' ἡμ(έραν) | καὶ (5)
ἀποψήσαντες εὐρίσκουσιν λελευκασμέν(ον).

(74.) Τοῦ ποιήσις τοῦ εἰς τὸν σμάραγδον ἐκ χαλκοῦ
κυπρί|ου εὐπαγῆ.

Λεπίδα κισήριδι μεθ' ὕδατος ἀποσμήξ|ας ἐπιμελῶς
καὶ ἀφανήνας ἐπίχρισον ὀλιγίστῳ ἐλ|αίῳ ἐλαφρότατα
καὶ πρήσας σπάρτῳ διάλαβε. {Εἴ} | Εἴτα ἀπάρτησον (5)

εἰς κεράμιον ὄξους δριμέος, ὥς τοῦ || ὄξους μ' ἢ
ἄπτεσθαι, καὶ τὸ κεράμιον ἐπιμελῶς, ὥς | μὴ διαπνέη,
φίμου. Ἐὰν μὲν οὖν ἔωθεν καθῆς, ἐσ|πέρας ἀσφαλῆως
ἀπόμασσε πετρῷ τὸν ἰόν. Εἴ δὲ | ἐσπέρας, ἀπόψα
κατὰ τὴν ἔω καὶ πάλιν ἀπάρτα, ἔστ' ἄ(ν) | ἢ λεπὶς (10)
ἀπαναλωθῇ. Ὅσάκις δὲ ἂν ἀποψήσης, || ἐλαίῳ ἐπίχριε
τὴν λεπίδα, καθὼς πρ<ό>κειται. Τὸ μέ(ν)|τοι ὄξος εἰς
χρήσιν ἄχρηστον.

(109.) Ἰσάτεως συγκομιδή. |

Ἐκτεμόντα εἰς κόφινον συνθεῖναι ἐν | σκιᾷ καὶ συνθλά-

σαντα κόπτειν καὶ ἔ'αν ἥ ὅλην τὴν ἡμέραν, τῇ δὲ ἔχο-
μένη διαψ|{ψ}ύχειν καὶ ἐμπεριπατεῖν, ὅπως ἀνα|βάλληται
διὰ τῆς τῶν ποδῶν κινήσεως | καὶ ὁμαλῶς ξηραίνεται, (5)
καὶ συνθέντα εἰς | φορμὸν ἀποθέσθαι. Καλεῖται δὲ
χειρισθεῖσα ἡ ἰσάτις οὕτως ἀνθραξ. |

(110.) Ἀνθρακίνου βαφή. |

Ὡς τάλαντον εἰς πίθον ἐμβαλεῖν | ἐν ἡλίῳ κείμενον,
χωροῦντα μὴ ἔλασσον | μετρητῶν ἰε' καὶ ἐπισάξαι καλῶς.
Εἴτ' ἐπι|χέοντα οὖρον, ἕως ἂν ὑπερέχη τὸ ὑγρόν, | ἡλιά-
ζειν, τῇ δὲ ἐχομένη ἀναποιῆσαι | συμπατοῦντα ἐν ἡλίῳ, (5)
ἕως ἀναδευθῇ || {ἕως ἀναδευθῇ} καλῶς. Τοῦτο δὲ χρῆ
ποιεῖν | ἐφ' ἡμέρας γ'.

(135.) Ἄλλη. [Βαφή πορφύρας.] |

Πορφύρα ψυχροβαφής. Ὑδατι λακκαίῳ | ἀνάκοψον
ἄσβεστον. Τὴν κονίαν ἀποσειρ|ώσας στύφε ὃ θέλεις
ἀπὸ ὀψὲ ἕως πρωί, ἥ εἴτα ἀπόκλυζε γλυκεῖ ὕδατι, βάπτε
δὲ | ἀφειφήματι φύκους πρῶτον. Εἴτα προσέμβ|αλε (5)
χάλκανθον.

Zosimus, On Excellence 2.171

Καὶ ὧδε δὲ τῷ ῥηθέντι εἶπε· «τὰ θειώδη ὑπὸ τῶν
θειωδῶν κατέχεται» τὸ δὲ ἀληθές· «Ἡ φύσις τὴν φύσιν τέρπει, (5)
καὶ νικᾷ, καὶ κρατεῖ.»

Καθάπερ, φησὶν, ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν δ' στοιχείων, οὕτω καὶ
ὁ χαλκός· καὶ ὥσπερ οὗτος ἐξ ὑγρῶν καὶ στερεῶν καὶ πνεύματος
σύγκειται· οὕτω καὶ ὁ χαλκός· πνεῦμα δὲ τὴν νεφέλην ὁ Ἀπόλλων
ἐν τοῖς χρησμοῖς λέγει· (10)
... καὶ πνεῦμα μελάντερον, ὑγρὸν, ἄχραντον.

Zosimus, On Excellence 2.110

Καὶ ταῦτα ἐμφαντασθεῖς διωπνίσθην πάλιν. Καὶ εἶπον πρὸς
ἑαυτὸν· «Τίς ἡ αἰτία τῆς ὀπτασίας ταύτης; Μὴ ἄρα τοῦτό ἐστιν
τὸ ὕδωρ τὸ λευκὸν τε καὶ ξανθὸν τὸ καχλάζον, τὸ θεῖον;» Καὶ
ἡῖρον ὅτι μᾶλλον καλῶς ἐνόησα. Καὶ εἶπον ὅτι καλὸν τὸ λέγειν,
καὶ καλὸν τὸ ἀκούειν, καὶ καλὸν τὸ δίδοναι, καὶ καλὸν τὸ λαμβά- (10)
νειν, καὶ καλὸν τὸ πενητεύειν, καὶ καλὸν τὸ πλουτεῖν. Καὶ πῶς ἡ
φύσις μανθάνει δίδοναι καὶ λαμβάνειν; Δίδωσιν ὁ χαλκάνθρωπος, καὶ
λαμβάνει ὁ ὑγρόλιθος· δίδωσι τὸ μέταλλον, καὶ λαμβάνει ἡ βοτάνη·
δίδουσιν οἱ ἄστερες, καὶ λαμβάνει τὰ ἄνθη· δίδωσιν ὁ οὐρανός, καὶ
λαμβάνει ἡ γῆ· δίδουσιν αἱ βρονταὶ τοῦ ἐκτροχίζοντος πυρός. Καὶ (15)
συμπλέκονται τὰ πάντα, καὶ ἀποπλέκονται τὰ πάντα, καὶ μίσγονται
τὰ πάντα, καὶ συντίθενται τὰ πάντα, καὶ κίρναται τὰ πάντα, καὶ
ἀποκίρναται τὰ πάντα, καὶ βρέξει τὰ πάντα, καὶ ἀποβρέξει τὰ πάντα,
καὶ ἀνθεῖ τὰ πάντα, καὶ ἐξανθεῖ τὰ πάντα ἐν τῷ φιαλοβωμῷ. Ἐκασ-
τον γὰρ μεθόδῳ καὶ σηκώματι καὶ οὐγγιασμῷ τετραστοίχῳ, ἡ τῶν (20)
(111.) ὅλων συμπλοκῇ, καὶ ἀποπλοκῇ, καὶ, ὁ πᾶς σύνδεσμος ἄνευ με-
θόδου οὐ γίνεται. Ἡ μέθοδος φυσικὴ ἐστίν, καὶ φυσώσα καὶ ἐκφυ-
σώσα, καὶ τὰς τάξεις τηροῦσα τῆς μεθόδου, αὔξουσα καὶ λήγουσα.
Καὶ τὰ πάντα ὡς ἐν συντόμῳ σύμφωνα τῇ διαιρέσει καὶ τῇ ἐνώσει,
τῆς μεθόδου μηδὲν ὑπολειφθείσης, ἐκστρέφει τὴν φύσιν. Ἡ γὰρ φύσις (5)
στρεφομένη εἰς ἑαυτὴν στρέφεται· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ παντὸς κόσμου
τῆς ἀρετῆς φύσις καὶ σύνδεσμος.

Zosimus, The Work 3.117-

(117.) ΠΟΙΗΜΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΖΩΣΙΜΟΥ. ΠΡΑΞΙΣ Γ' (14t)

Καὶ πάλιν κατενόησα τὸν θεῖον καὶ ἱερὸν φιαλοβωμὸν, καὶ (15)
εἰδὼν τινα ἱεροπρεπῆ λευκοποδήρην ἐνδεδυμένον ἱερουρ-
γοῦντα τὰ φοβερά ἐκεῖνα μυστήρια, καὶ εἶπον· «Ἄρα τίς ἐστὶν οὗτος;»
καὶ ἀποκριθεὶς εἶπέ μοι· «Οὗτός ἐστιν ὁ ἱερεὺς τῶν ἀδύτων. Οὗτος
βούλεται αἱματώσαι τὰ σώματα, καὶ ὀμματώσαι τὰ ὄμματα, καὶ
τὰ νενεκρωμένα ἀναστήσαι.» Καὶ οὕτω πάλιν πεσὼν ἐκοιμήθην ἄλλον (20)
ὀλίγον, καὶ αὐτὸ δὴ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἐπὶ τὴν τετάρτην κλί-
(118.) μακα, εἶδον κατ' ἀνατολὰς ἐρχόμενον, κατέχοντα ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ
μάχαιραν. Καὶ ἄλλος ὀπίσω αὐτοῦ φέρων περιηκονισμένον τινὰ λευ-
κοφόρον καὶ ὠραῖον τὴν ὄψιν, οὗ τὸ ὄνομα [αὐτοῦ] ἐκαλεῖτο μεσουρά-
νισμα ἡλίου, καὶ ὡς πλησίον ἦλθον τῶν κολάσεων, λέγων ὅτι
μάχαιραν κρατῶν, «Περιέτεμε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰ κρέατα (5)
αὐτοῦ θήσων ἀνὰ μέρος, καὶ τὰς σάρκας αὐτοῦ ἀνὰ μέρος, ὅπως αἱ
σάρκες αὐτοῦ πρῶτον ἐψηθῶσιν ὀργανικῶς, καὶ τότε τῇ κολάσει παρα-
πορευθῶσιν.» Καὶ οὕτως πάλιν ἔξυπνος γενόμενος εἶπον· «Καλῶς ἐπε-
νόησα καὶ ὅτι περὶ ταῦτά ἐστιν τὰ ὑγρὰ τῆς μεταλλικῆς.» Καὶ πάλιν
ὁ βαστάζων τὴν μάχαιραν ἔφη· «Πεπληρώκατε τὴν κάτω ἐπτὰ κλί- (10)
μακας. Ὁ δὲ ἕτερος ἔφη ἅμα τῷ ἐκβαλεῖν τοὺς κρουνοὺς δι' ὑγρῶν
πάντων· «Ἡ τέχνη πεπλήρωται.»

Stob. Herm. 26.13, 28-29

«Τί δέ ἐστιν», ὦρος εἶπε, «τὸ φύραμα τοῦτο, ὦ
τεκούσα;»

«Σύννοδός ἐστι καὶ κρᾶσις τῶν τεσσάρων στοιχείων, ἐξ (5)
ἧς κράσεως καὶ συνόδου ἀναθυμιᾶται τὶς ἀτμός, ὃς
περιειλεῖται μὲν τῇ ψυχῇ, διατρέχει δὲ ἐν σώματι,
ἀμφοτέροις μεταδιδούς, τουτέστι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ,
τῆς ἰδίας ποιότητος· καὶ οὕτως αἱ διαφοραὶ τῶν ψυχικῶν
καὶ τῶν σωματικῶν ἐναλλοιώσεων γίνονται. ...

(28) ὥσπερ οὖν ὁ ἐκ τῆς πρώτης συνόδου καὶ κράσεως τῶν
στοιχείων γιγνόμενος ἀτμός καὶ ὥσανεὶ ἔξωψις καὶ ἀναθυ-
μιάσις, ὁποῖος ἐὰν ᾖ, παραμιγρῇ τῇ ψυχῇ ἄγει αὐτὴν εἰς
ἑαυτὸν ὡς ἂν ἔχη φύσεως, εἴτε σπουδαίως εἴτε μῆ. (29) τῇ
γὰρ ἐξ ἀρχῆς πρὸς αὐτὸν οἰκειότητι καὶ συντροφίᾳ ἐπιμέ-
νουσα ἡ ψυχὴ τὴν τάξιν διατηρεῖ. ὅταν δὲ ἐπιπροσγένηται
ἥτοι τῷ ὄλῳ συγκράματι ἢ καὶ μέρεσιν ἢ μέρει αὐτοῦ
ἔξωθὲν τὶς πλείω μοῖρα τοῦ προκαταβεβλημένου, τότε καὶ (5)
ὁ ἐντεῦθεν μεταλλοιοῦμενος ἀτμός μεταλλοιοῖ ἥτοι τὴν
τῆς ψυχῆς διάθεσιν.

Isis to her Son Horus, prooimion

Ἵσις προφήτις τῷ υἱῷ Ὠρῷ. Ἀπιέναι σου μέλλοντος, ὦ τέκ- (21)
νον, ἐπὶ ἀπίστου Τύφωνος μάχης καταγωνίσασθαι περὶ τοῦ πατρός
(29.) σου βασιλείας, γενομένης μου <εἰς> Ὀρμανουθὶ, ἱερᾶς τέχνης Αἰγύ-
πτου, καὶ ἐνταῦθα ἱκανὸν χρόνον διέτριβον. Κατὰ δὲ τὴν τῶν
καιρῶν παραχώρησιν, καὶ τὴν τῆς φευρικής κινήσεως ἀναγκαίαν φορὰν
συνέβη τινὰ τῶν ἐν τῷ πρώτῳ στερεώματι διατρίβοντα τὸν ἕνα τῶν
ἀγγέλων, ἄνωθεν ἐπιθεωρήσαντά με βουλευθῆναι τῆς πρὸς ἐμὲ μίξεως (5)
κοινωνίαν ποιῆσαι. Φθάσαντος δὲ αὐτοῦ καὶ εἰς τοῦτο γίνεσθαι
μέλλοντος, οὐκ ἐπέτρεπον ἐγὼ, πυνθάνεσθαι βουλομένη τὴν τοῦ
χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κατασκευήν. Ἐμοῦ δὲ τοῦτο αὐτῷ ἐρωτησάσης,
<οὐκ> ἔφη ὁ αὐτὸς ἐφίεσθαι περὶ τοῦτο ἔξειπεῖν, διὰ τὴν τῶν μυστη-
ρίων ὑπερβολὴν, τῇ δὲ ἐξῆς ἡμέρᾳ παραγίνεσθαι τὸν (10)
τούτου μείζονα ἄγγελον Ἀμναήλ· κἀκεῖνον ἱκανὸν εἶναι περὶ τῆς
τούτων ζητήσεως ἐπίλυσιν ποιήσασθαι.

Ἐλεγεν δὲ [περὶ] σημεῖον αὐτοῦ ἐλεῖν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,
καὶ ἐπιδείκνυσθαι κεράμιον ἀπίσσωτον ὕδατος διαυγοῦς πλήρες. Ἐβού-
λετο τὸ ἀληθὲς λέγειν. (15)

Τῇ δὲ ἐξῆς ἡμέρᾳ ἐπεφανήσας καὶ τοῦ ἡλίου μέσον δρόμον
ποιούντος, κατήλθεν ὁ τούτου μείζων Ἀμναήλ τῷ αὐτῷ περὶ ἐμὲ
λειφθεὶς πόθῳ οὐκ ἀνέμενεν· ἀλλ' ἔσπευδεν ἐφ' οὐ καὶ παρῇν,
ἐγὼ δὲ οὐχ ἡττον ἐφρόντιζον περὶ τούτων ἐρευνᾶν.

Ἐγχνονίζοντος δὲ αὐτοῦ, οὐκ ἐπεδίδουν ἑαυτὴν, ἀλλ' ἐπεκράτουν (20)
τῆς τούτου ἐπιθυμίας ἄχρις ἂν τὸ σημεῖον τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
ἐπιδείκνυται καὶ τὴν τῶν ζητουμένων μυστηρίων παράδοσιν ἀφθόπως
καὶ ἀληθῶς ποιήσῃται.

Λοιπὸν οὖν καὶ τὸ σημεῖον ἐπεδείκνυτο καὶ τῶν μυστηρίων
ἦρχετο καὶ ἐπὶ παραγγελίας καὶ ὅρκους ἐκχωρίσας ἔλεγεν· (25)
(30.) Ὀρκίζω σε εἰς οὐρανὸν, γῆν, φῶς καὶ σκότος. Ὀρκίζω σε εἰς
πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα καὶ γῆν. Ὀρκίζω σε εἰς ὕψος οὐρανοῦ

καὶ γῆς καὶ Ταρτάρου βάθος. Ὀρκίζω σε εἰς Ἑρμῆν, καὶ Ἄνου-
βιν, ὕλαγμα τῶν Κερκόρου, δράκοντα τὸν φύλακα. Ὀρκίζω σε
εἰς τὸ πορθμεῖον ἐκεῖνο, καὶ <δι> Ἀχέροντα ναυτίλον. Ὀρκίζω (5)
σε εἰς τὰς τρεῖς ἀνάγκας καὶ μάστιγας καὶ ξίφος.

Τούτοις με ἐφορκίσας παρήγγειλεν μηδενὶ μεταδιδόναι εἰ μὴ
μόνον τέκνῳ καὶ φίλῳ γνησίῳ, ἧ αὐτὸς σὺ, καὶ σὺ ἡ
αὐτός. Παρελθὼν οὖν σκόπησον καὶ ἐρώτησον Ἀχά-
ραντον γεωργὸν, καὶ μάθε <ἀπ> αὐτοῦ τί μὲν ἐστὶν τὸ σπει- (10)
ρόμενον, τί δὲ καὶ τὸ θερίζόμενον, καὶ μάθῃς ὅτι σπεῖρον τὸν
σίτον καὶ θερίσει· καὶ ὁ σπείρων τὴν κριθὴν ὁμοίως καὶ
κριθὴν θερίσει.

Ταῦτα, τέκνον, διὰ προοίμιον ἀκηκοὺς, ἐννόησον τὴν τού-
των ὅλην δημιουργίαν τε καὶ γέννησιν· καὶ γνῶθι ὅτι ἄνθρωπος (15)
ἄνθρωπον οἶδεν σπεῖρειν, καὶ ὁ λέων λέοντα, καὶ ὁ κύων κύνα.
Εἰ δέ τι τῶν παρὰ φύσιν συμβαίνει γενέσθαι ὥσπερ τέρας γεννᾶ-
ται καὶ οὐχ ἔξει σύστασιν· ἡ γὰρ φύσις τὴν φύσιν τέρεται,
καὶ ἡ φύσις τὴν φύσιν νικᾷ.

Αὐτῇ οὖν δυνάμειως θείας μετεσχηκότες καὶ παρουσίας εὐτυ- (20)
χῆσαντες, κἀκεῖνοις προσλαμπομένοις αὐτοῖς ἐξ αἰτήσεως, ἐξ ἁμμων,
καὶ οὐκ ἐξ ἄλλων οὐσιῶν. κατασκευάσαντες, ἐπέτυχον διὰ τὸ
τῆς οὔσης φύσεως ὑπάρχειν τὴν προσβαλλομένην ὕλην τοῦ κατα-
σκευαζομένου, Ὡς γὰρ προεῖπον ὅτι ὁ σίτος σίτον γεννᾷ, καὶ
ἄνθρωπος ἄνθρωπον σπεῖρει, οὕτως καὶ ὁ χρυσὸς χρυσὸν θερίζει, (25)
τὸ ὅμοιον τὸ ὅμοιον. Ἐφανερώθη νῦν δὲ τὸ μυστήριον.

(31.) Καὶ λαβὼν ὑδράργυρον, πῆξον αὐτὴν ἢ διὰ βωλίου, ἢ διὰ
σώματος μαγνησίας, ἢ διὰ θείου, καὶ ἔχε, τοῦτό ἐστιν τὸ χλιαρο-
παγές. Μίξις εἰδῶν· τοῦ μολύβδου τοῦ χλιαροπαγοῦς μέρος
α', καὶ λευκολίθου μέρος δύο, καὶ ὁμολίθου μέρος α', καὶ ξαν-
θῆς σανδαράχης μέρος α', καὶ βατραχίου μέρος α'. Ταῦτα συμ- (5)
μίσας τῷ μολύβδῳ μὴ σκορπισθέντι ἀναχώνευσον τρίς.